

fremtidige Regeringer; men jeg nærer ingen Betænkelighed ved overfor Dem at udtale, at naar Regeringen kan faa Vilkaar som dem, den mener i Nødsfald her at maatte acceptere, saa er det ikke denne Regerings Mening og Hensigt at rejse de Spørgsmaal igen, som er afgjort ved denne Overenskomst her — altsaa de finansielle Spørgsmaal om Lønforholdene, om Dyrtids- og Konjunkturtillæg o. s. v. —, før ved Revision, medmindre naturligvis der skulde indtræde ganske katastrofale Forhold, som altid kan kuldkaaste alt. Saaledes har jeg udtalt mig, og denne Udtalelse ønsker jeg at gentage her.

De ærede Ordførere har jo fattet sig med priselig Korthed. Jeg skal gøre det samme og kan saa meget lettere gøre det, som den ærede Ordfører for Udvalget udførlig har gennemgaaet Ændringsforslagene og givet en Fremstilling af disse, som jeg fuldt ud kan slutte mig til. Regeringen maa da fraraade at stemme saavel for de socialdemokratiske Ændringsforslag som for de af det radikale Venstre stillede Ændringsforslag, vi maa bestemt fraraade det, fordi de gaar langt videre, end det af finansielle Grunde er os muligt at strække os.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen anbefalede os Taalmodighed og sagde: Herre Gud, det jager jo ikke saa forfærdelig; hvis vi ikke faar Besparelsen i Aar, faar vi den til næste Aar. Jeg maa tilstaa, den Art af Taalmodighed har denne Regering ikke overfor en Krise- og en Nødtilstand som den, der hersker her i Landet; vi er virkelig saa utaalmodige, at vi mener, vi maa have en endogsaa meget betydelig Besparelse nu i Aar dels for at kunne holde Balance paa Finansloven, dels for at kunne finansielt opretholde de Takstnedsættelser, der allerede er effektueret baade for Post- og Telegrafvæsenets og for Statsbanevæsenets Vedkommende, og for øvrigt at kunne gennemføre de mest nødvendige Lettelser. Saa utaalmodige er vi, at vi ikke vil vente hele dette Finansaar, 1927—28, men mener, vi maa have Besparelsen allerede nu, og derfor kan vi ikke følge det ærede Medlem med Hensyn til hans Anbefaling af Taalmodighed, saa at vi ganske lader indeværende Finansaar ude af vore Betragtninger.

Vi maa altsaa afvise, ikke alene de af det socialdemokratiske Parti stillede Ændringsforslag, der jo helt slaar en Streg over alle Besparelser, men ogsaa de af det radikale Venstre stillede Ændringsforslag, med den Ændring bl. a., at Nedsættelserne for de ugiftes Vedkommende reduceres med et Beløb af ca. 1 600 000 Kr., medens det radi-

kale Venstres Forslag som Helhed vil betyde for Finansaaret 1927—28 en formindsket Besparelse af ca. 7 Mill. Kr., saaledes som vistnok ogsaa det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen selv nævnte. Vi kan altsaa ikke modtage disse Forslag, og vi kan selvfølgelig heller ikke modtage de Forslag, der er stillet om en yderligere Forhøjelse af de særlige Ydelser, udover den Forhøjelse af disse, som vi indrømmede ved Overenskomsten med Tjenestemændene.

Der er et Par andre Ændringsforslag, jeg ønsker at omtale, for det første Forslaget om Ministerpensionerne. Jeg har i den Tale, jeg holdt her ved første Behandling tilstrækkeligt motiveret Regeringens Forslag i saa Henseende. Vi har ment, at under Nutidens ganske særlige Forhold, efter Forholdstalsvalgmaadens Indførelse, og efter at vi, som Følge af den, er blevet klar paa, at vi i en overskuelig Fremtid maa indrette os paa Mindretalsregeringer, er der blevet en stærkt forøget Chance for kortvarige Ministerier, og at derfor den hidtil gældende Praksis med Adgang til ved Resolution at faa en Minister tillagt fuld Pension uden Hensyn til, hvor lang hans Tjenestetid har været, vil blive mere og mere stødende overfor den almindelige Bevidsthed og mere og mere urimelig.

Vi har ønsket at føre dette Forhold bort fra Omraader, der har været betydelig omstridte og i Virkeligheden omstridelige, over paa et fast og sikkert Grundlag, nemlig dette, at Ministre ganske gaar ind under de almindelige Pensionsregler, som er gældende for Tjenestemænd, i det væsentlige blot med den Undtagelse, at en Tjenestetid som Minister, der er kortere end eet Aar, overhovedet ikke berettiger til Pension. Det har fra vor Side ikke været noget tilfældigt, at vi har fastsat denne Grænse, eet Aar, idet vi nemlig er gaaet ud fra, at saa længe som eet Aar vil der ikke være nogen Vanskelighed for Folk, der sidder i lønne Stillinger, ved at holde disse Stillinger aabne for sig, hvorimod denne Vanskelighed stærkt stiger, jo længere Tiden er, og vi har ment, at eet Aar som Grænse her var rimeligt.

At gaa en saadan Mellemvej som den, der ligger i det af Mindretallet stillede Forslag om, at der skulde kunne tilstaaes en Minister en ekstraordinær Forøgelse af hans Pension ved kongelig Resolution for to Aar ad Gangen, vil jeg anse for en ganske overordentlig uheldig Udvej, uheldig for vedkommende, som det særlig vedrører, idet han stadig skal lægge sine økonomiske Forhold blot og paa Grundlag af disse økonomiske Forhold kræve en ekstraordinær